

ИЗА МАГИЈСКИХ МОНОЛОГА О „УНУТРАШЊЕМ ДИЈАЛОГУ”

Последњи скеч за Србију

Паметни и упућени људи наглашавају да Србија, поготову сада, не сме давати брзоплете одговоре на „косовско питање”. Први пут у последњих четврт века време не ради за њене непријатеље. Жури се једино Вучићу и његовим налогодавцима, јер им истиче рок на који су се обавезали. Ћаво им је већ најавио да ће доћи по своје. Али — ситуација је драматична и смртно озбиљна. Сви знамо да је реч о велеиздаји без преседана у досадашњој српској историји. Њене последице биле би далекосежне и несумњиво катастрофалне, и на историјском и на духовном плану. **Сасвим је извесно да би то довело до тешког раскола у цркви, држави, народу, што до несагледивих висина повећава одговорност врха Српске православне цркве, часних родољуба у војсци, полицији, службама безбедности, државним институцијама, па и свакога од нас, директно и лично**

Пише: Матија Војиновић

Нема ту више ни мрве добрих намера. Оно добродушног и прибраног српског света који се таквој мрви очајнички надао, на жалост, сада од тога мора заувек одустати.

Александар Вучић је изгледа неповратно на путу велеиздаје, а напрасни позив на српски „унутрашњи дијалог” о Косову и Метохији — после пет година погубних „преговора” са шиптарским институцијама у покрајини — само је објава да се ступа на последњи окрајак тог пута. „Унутрашњи дијалог” је цинично име за манипулативно поље на којем ће, већ отрцаним техникама, бити маскирана и релативизирана катастрофа у коју Србију уводи Вучић лично. То је врло провидан покушај да се несумњива велеиздаја, за коју се у нормалним државама стреља, овде представи слуђеној и обезнањеној маси као једна од опција на тржишту политичких идеја, и то „можда најприхватљивија међу рђавим”.

ОДАВНО СМО СЕ О СВЕМУ ДОГОВОРИЛИ

Срби су у унутрашњем дијалогу о Косову већ 628 година. Уз Светог Саву, косовска вертикала је главни и свевремени српски оријентир, мера свега племенитог на чему почива тај народ. Многи врхови српске уметности, науке, вере, митологије, културе, етике, политике, родољубља — кроз толика столећа — представљају непрестани и неугасиви унутрашњи дијалог о Косову. У том огледалу непогрешиво се види ко је ко и колико смо достојни имена које носимо. Српски унутрашњи дијалог о Косову почео је много пре Косовског боја и трајаће много после Александра Вучића. („Косово није земља која стоји између Срба и Американаца или Срба и Шиптара. Косово је земља која се простира између Срба и Бога.”)

Али управо све то, сва та столећа и све те формативне принципе, све те врхове и највише поуке, Вучић намерава да искључи из свог манипулаторског „унутрашњег дијалога”. Јер, рећи ће, све је то „митско, сувише митско”. При том, треба ли уопште напомињати, Вучић показује да нема елементарна знања о томе шта је мит, какав му је корен и смисао, значај и значење. Његова употреба те важне речи је курсистичка, булеварско-жаргонска и врло примитивна.

Негде на дну свог магновења и опијености собом он осећа да *ту меру* мора искључити,

иначе неће преживети ни сам себе. Не може се са Светим Савом пред Едија Раму и Хашима Тачија, или пред Бритву и Жапца; смејаће му се цела купола. Вучић хоће метеж звани „унутрашњи дијалог” где је он почетак, крај и једини арбитар. Сви остали (списак вазалних интелектуалаца већ је одобрен) само су приносиоци алибија. У супротном, неће ни привирити у „велике медије”.

Да је заиста желео озбиљну националну расправу о косовском проблему, расправу која ће њега самог учинити јачим и паметнијим а српски корпус збијенијим око сопственог језгра, Вучић би такву расправу покренуо на почетку, пре свог уласка у преговоре са косовским Шиптарима. И било би то, тада, за свако поштовање. Али није желео. Уосталом, **имао је тада документе који су основа и обавезујући оквир за преговоре, а резултат су унутарсрпске расправе и политичког дијалога, као и гласана у парламенту.** **Платформа државног преговарачког тима о будућем статусу Косова и Метохије**, усвојена 5. јануара 2006, као и **Резолуција Народне скупштине Републике Србије о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији**, усвојена 13. јануара 2013, озбиљни су документи. Додајмо томе, дабоме, и Устав Србије усвојен 30. септембра 2006, који је врло јасан у вези са темом о којој је реч.

За заиста добронамерне и заиста српске преговараче, ови документи су и благотворна заштита од прљавих евроамеричких игара, од холбруковског превођења „преговора” на терен личних уцена и притисака, тајних досијеа, путера на глави, „понуда које се не могу одбити”. „Опростите, господо, немам мандат да о томе тако разговарам. Ја сам у томе споредан: замењива фигура. Ово су усвојени и објављени документи, који обавезују сваког српског преговарача. Чак и да неко од нас то потпише, Скупштина Србије ће то јавно одбацити због кршења стратешких докумената који су обавезујући оквир за преговоре.”

Поврх свега тога, Вучић је из времена Коштуничине владе (2006–2008) имао на располагању и респектабилан *стручни* тим за преговоре. **Компетенција, верзираност и етичка солидност тог тима изазивали су велику нервозу код евроамеричких координатора и танких а осيونих шиптарских преговарача. Лакше је било померити Коштуницу са власти него увести тај тим у импровизацију и простачку трговину.**

ПЕТ ГОДИНА СРОЗАВАЊА

Сав тај добар темељ Вучић је потпуно разорио.

Пред очима свих нас бацио је под ноге и Платформу, и Резолуцију, и Устав, и стручни тим. Практично, ако разгрнемо тугаљиви декор од његових доктора–фалсификатора, и сенку оних који не раде за Србе него за Американце, све је преузео Вучић лично. С пуно неуротичне охолости, олакости и импровизације. Једино што га је обавезивало, и то смртно озбиљно, било је оно што му је задато од стране Американаца и Немаца. **Фаусто вска нагодба преко које је и дошао на власт.**

Оно због чега он већ четрнаест година није слободан човек. Ни слободан ни човек. Ни свој.

За пет година таквих „преговора” Вучић је нанео тешку штету Србији и Србима, у покрајини и свугде. Практично, све атрибуте државности предао је у руке окупационој управи у Приштини. Демонтирао је све структуре државе Србије у покрајини, јавне и тајне. Извршио је ужасан притисак да се разбију и сви облици самоорганизовања Срба на северу Косова, нарочито они у домену безбедности, те да се та компактно српска средина насилно интегрише у шиптарску узурпаторску творевину. (Не заборавимо: кад му је пружен отпор честитих људи, јавно је тражио америчку дозволу да његови легионари и приватна војска његових кумова „на 45 минута уђу на север Косова и среде ствар”.) Направио је и легитимизовао државну границу између Србије и њене покрајине, допустивши да се на ту линију дошетају шиптарске оружане формације. Одрекао се огромних ресурса државе Србије у покрајини, од инфраструктурних објеката и некретнина до енергоресурса, земљишта, фреквенција. Дао је јужној покрајини међународни позивни број. Приморао је Србе на Косову да одбаце српска и узму шиптарска документа, да учествују на изборима узурпаторске власти, да се потпуно укључе у шиптарски систем; тиме је условио ма какву помоћ Београда Србима у покрајини. Омогућио је шиптарским парадржавним институцијама да се учлане у низ међународних организација у којима се окупљају искључиво независне државе. Прећутно им је омогућио и учешће на балканским скуповима без оне симболичне фуснотице уз име Косово. У свим медијима под његовом контролом, пре свега у оним најзваничнијим, са националном покривеношћу, по налогу су уклоњени наводници и оно т ЗВ.

уз називе шиптарских парадржавних институција на Косову и Метохији. Страшним притисцима и ценама приморао је судије Уставног суда Србије да се скандалозно

прогласе ненадлежним за оцену уставности „споразума” које је он потписао са косовским Шиптарима и представницима ЕУ, као и за пресуђивање у неким другим случајевима кршења Устава Србије. Чак и несрећни Томислав Николић, чија улога у свему овоме није мање срамна од Вучићеве, као председник Србије признао је да они, истина, јесу кршили Устав Србије, али је он дубоко уверен да је то за добро народа и будућих генерација!

(...)

Преговарачка позиција и међународни углед Србије, после таквих Вучићевих пет година, данас су неупоредиво слабији. У озбиљним међународнополитичким и дипломатским круговима увелико се спредају са бизарним склоностима лидера колонијалне управе у Србији. **Али, и поред толиког срозавана Србије, Вучић још није испунио све на шта се обавезао пред Американцима и Немцима. Остало је оно последње и најтеже: „правно обавезујуће” признавање отцепљена Косова и сагласност за учлањење те парадржаве у УН.**

То, по свој прилици, Вучић мора да заврши до десете годишнице проглашена шиптарског отцепљена, дакле до фебруара 2018. Толико је времена добио. Истиче рок и њему и његовим налогодавцима. На десету годишњицу отцепљења Шиптари намеравају да прогласе и „коначно међународно признање”, те пријем у УН, као и „почетак нове историје добросуседских односа Косова и Србије”. Доћи ће им у госте наши стари знанци „из региона” и преко океана.

ЧОВЕК КОЈЕМ СЕ СТРАШНО ЖУРИ

Низ паметних и добро упућених људи, и са Запада и са Истока, упозорава да Срби управо сада не треба да журе. Напротив, треба да иступе из ланца условљавања и

уцењивања, не демонстративно и провокативно али свакако одлучно, и да чекају. Да одложе ма какво далекосежније решење. Спектар тих убедљивих аргумената лепо сажима др Милош Ковић, историчар, професор на Филозофском факултету у Београду, у тексту „Разумно о Косову“:

„... Србија не сме да даје брзоplete одговоре на косовско питање. Она мора да престане да напушта Косово и Метохију и да нуди њихову поделу. То јој налажу управо разум, историјско искуство, познавање међународних односа и брига за будућност наше деце. (...) Пре било какве одлуке, Србија би требало да сачека да се голим оком видљиве промене у глобалним односима снага материјализују и на Балкану.

Унутрашње невоље САД и ЕУ, чије налоге Србија данас испуњава, све су озбиљније, док војни и економски ресурси Русије и Кине, великих сила које подржавају територијални интегритет Србије, упорно расту.

Тренутно ширење НАТО на Балкану не може да заустави ове дубинске, светске процесе. Напротив, у Грчкој, Македонији, као и у великом делу подељеног црногорског друштва, сазрела је свест о опасности од Велике Албаније, иза које се помаља милитантни ислам. Слабљење САД и ЕУ, јачање Русије и промене власти у Црној Гори и Македонији, охрабриће оне који би у будућности били спремни да, удружени, обуздају ову претњу. При томе, решења морају да буду целовита, регионална, доследно спроведена, а не парцијална, од случаја до случаја. Логика захтева да отварање албанског питања води ка отварању српског питања. **Услов свих услова је спречавање даљих уцена којима се земље ЕУ служе да би довршиле посао који су започели њихови бомбардери и копнене трупе 1999. године.**

Али Вучићев режим, то јест Вучић лично, врло нервозно одбацује све такве аргументе, темељно образложене. **Вучић се понаша као човек којем се веома жури, јер му истиче рок на који се обавезао. Као човек којем ће ускоро на врата и прозоре закуцати опасни утеривачи дугова. Као човек којем се ђаво најавио да ће доћи по своје.**

У његовом појмовнику „замрзнути конфликт” и „чекање на повољније геополитичке околности” постају страшнији од велеиздаје и Лазареве клетве. Ка ЕУ се мора ићи, па макар четвороношке, без главе, срца, руку, ногу и међуножја.

И како ће такав „унутрашњи дијалог” водити човек навикао да управља помоћу скечева и таблоида?

Сетимо се, то је онај премијер који је пред камерама тобоже спасавао децу из сметова на ауто-путу, уместо да је обезбедио функционисање служби које тај пут треба да држе проходним. Председник владе који је у поплављеном Обреновцу, ах, истоваривао ћебад из хеликоптера, опет пред камерама и по киши, онако паћенички, уместо да објасни зашто му је водопривредни систем у катастрофалном стању и зашто су му специјализоване службе у ванредној ситуацији реаговале као дилетантска дружина. Човек који је стварни аутор скечева „Комби са оружјем под прозором премијеровог тате у Јајинцима”, „Државни удар у наставцима у време кад је премијер отишао да тетки донесе лек из Кине”, „Шарени воз са иконама и паролама послат из Београда на окупирано Косово а напуштен још у Раковици”, „Украдена лична карта премијеровог брата помоћу које је основана фирма са многомилионским обртом”, „Знам ко је убио певаљку на насипу у Борчи, али вам нећу рећи да не бих утицао на изборе”, „Велики модернизатор гради ауто-путеве кроз чије тунеле, уз мало ризика, могу да прођу чак и камиони”... Човек који је извео толика „медијска хапшења” крупних зверки а да скоро никоме од ухапшених није заиста доказана кривица и изречена пресуда у нормалном судском процесу. Човек који је свечано најављивао толике фатаморгане, од „највише стопе привредног раста у Европи” (а сада је званично најнижа на Балкану и износи 1,2 одсто), преко „високотехнолошке силиконске долине вредне четири милијарде евра”, до „Мерцедесовог” чуда у Обреновцу . (...)

Тај човек, та „психологија која непрекидно ствара сумњичавост и драму око себе” и која је „извор нестабилности, ирационалности и неуредности”, „унутрашњи дијалог” о издаји Косова водиће са истом памећу и креативношћу као и своје досадашње скечеве.

Са једне стране стизаће писма подршке и јавна поклоњења вођиној храбрости као у *она времена*

. Хор којем су први тон дали Душко Ковачевић, Тибор Варади и Владимир Костић наставиће се другим намиреним интелектуалцима, по списку. Претходно су ту пале награде, финансирања пројеката, постављења, сад је време да се за то узврати. Зар мислиш, мајковићу, да то може проћи без Лазе Ристовског, Филипа Давида, Предрага Марковића и сличних? У писмима подршке ће као једина алтернатива заказаној

велеиздаји бити подметана изгибенија у коју ћемо наводно гурати сопствену децу, а ми, јел'те, за разлику од Шиптара, „немамо деце за бацање”. Кич и театар пометње ће ту бити неизбежан састојак, а „замрзнути конфликт” најпроказанији појам на свету. (Врло често ће се Вучић и његови цинично ругати опонентима, псеудомангупски, као кад Дачић каже: „Критичарима Бриселског споразума предлажем да ставе Устав Србије под мишку и оду да прошетају центром Приштине.” А није пре Бриселског споразума предлагао Тачију да стави под мишку „устав Косова” и оде да попије кафу у северној Митровици, него је својим потписом укинуо Србију на Косову и омогућио Тачију и много више од тога.)

Са друге стране, пак, Вучић ће у просеку једном недељно правити тобоже патриотске искорак, као што је најавио заједничке декларације Србије и Српске „о опстанку српског народа” или „одлука грађана” да се нова саобраћајница у Београду назове Булевар хероја са Кошара. Нећемо оскудевати ни у његовим изјавама: „Србија се никога не плаши!” „Србију нико неће понижавати!” „‘Олуја’ се никад више неће поновити!” Та контрадикторност, налик шизофренији, служи (осим терапијске функције) за збуњивање пука. Отприлике истом учесталашћу биће испалјивани и инстант планови за Косово са разних адреса, без дубљег објашњења: „модел две Немачке”, „кипарска формула”, и тако даље. Успут, с ногу, уз отварање неке робне куће или каквог другог светилишта, ти предлози биће исмевани, гурани у страну и „трошени као опција”. Али „све опције су у игри”, не постоји ништа о чему се не може преговарати, не постоје линије које се не смеју прећи. Тако ће се изнуривати и затрпавати јавност, те чистити терен да Вучић за два-три месеца као преподобљени мудрац-спасилац изађе и саопшти нам оно што већ знамо да ће саопштити: да је велеиздаја наша једина опција, то јест, пардон, споразум о добросуседским односима Београда и Приштине и о две столице у УН.

Није искључено да ће у међувремену српска влада и председник сами лобирати у Москви да Русија „не прави сметње приликом пријема Косова у УН”. Сагласност Русије са тим би и њима самима олакшала саопштавање сопствене велеиздаје.

СМРТНО ОЗБИЉНА СТВАР

Сценарио је, дакле, потпуно потцењивачки и баналан.

У рангу досадашњих Вучићевих скечева.

Србија је ту третирана као сопствена прђија и плен, народ као стока, историја као бескрајни низ предизборних кампања и засењивање простоте, власт као васпитач у поправном дому.

Али — ситуација је гранична и **смртно озбиљна**. У језгру овог патетичног игроказа стоји непревидива чињеница: **реч је о**

велеиздаји без преседана у досадашњој српској историји

. Њене последице биле би далекосежне и несумњиво катастрофалне, и на историјском и на духовном плану.

Сасвим је извесно да би то довело до тешког раскола у цркви, држави, народу.

То на крајњи испит ставља и врх Српске православне цркве, и честите родољубе у војсци, полицији, службама безбедности, државним институцијама, разумне и одговорне људе у медијима, САНУ, на универзитетима.

Не само да је легитимно, него смо и дужни да одбијемо извршавање сваког налога или наредбе који представљају чин велеиздаје земље и народа.

Ово није политичко или страначко него судбинско питање.

Није ствар идеологије, опредељења, става, рачунице, него питање нашег опстанка као богообразних људи и као народа. Одговорност свакога од нас овде је директна и лична. Вучић ће бити и проћи, као и сви пре њега. Али знак који сада симболички и практично ставимо на чело својој деци остаће довека.

Косово је највеће српско судилиште. Имајте то на уму. И нипошто не заборавите: „**Прво правило приликом потписивања уговора са ђаволом гласи: никад не потписуј уговор са ђаволом!**”

<

ЧЛАН ПРВИ

„Народна скупштина Републике Србије, на основу Политичке платформе за разговоре са представницима привремених институција самоуправе у Приштини, утврђује основне принципе за политичке разговоре са представницима привремених институција самоуправе у Приштини:

а) Република Србија, у складу са међународним правом, Уставом и вољом грађана, не признаје и никада неће признати једнострано проглашену независност Косова (...)”

(Из Резолуције Народне скупштине Републике Србије о основним принципима за политичке разговоре са привременим институцијама самоуправе на Косову и Метохији , усвојене 13. јануара 2013)

Објављено: понедељак, 21. август 2017, 21:34h